

Rechtskundig Weekblad

Verschijnt elken Zondag

Vereeniging zonder winstgevend doel

Abonnementsprijs : 100 fr. per jaar

Postcheckrekening N° 3185.22

Alle rechterlijke uitspraken, artikels en andere bijdragen, alsook boeken ter bespreking te zenden aan den secretaris-hoofdopsteller

Mr RENÉ VICTOR

Italiëlei, 99, Antwerpen

Opgaaf betreffende intekening en adreswijziging, aanvraag van losse nummers en alle mededeelingen betreffende het beheer te zenden aan den secretaris-schatbewaarder

Mr JOHN STOCKMANS

Lange Leemstraat, 99, Antwerpen

De Rechten der Gehuwde Vrouw. — De wettelijke Hypotheek — en het Verbod van Vervreemding.

Wanneer een gehuwde vrouw onzen raad inwint, om haar rechten te vrijwaren tegenover een echtgenoot die aan zijn plichten te kort komt, kunnen wij haar slechts enkele behoedsmiddelen aanwijzen tegen de verkwistingen van den plichtverzuimenden — behoedsmiddelen die maar al te dikwijls geen praktischen uitslag leveren.

De echtgenoot kan wel is waar de gerechtelijke scheiding van goederen aanvragen, wanneer haar huwelijksgoed, in een breeden zin verstaan, gevaar loopt door de wanorde der zaken van den man, die doet vreezen dat zijn eigen goederen niet toereikend zullen zijn om haar rechten en terugnemingen te vervullen. Deze maatregel tot denwelken de echtgenoot soms zal genoopt zijn, is zonder twijfel de doeltreffendste. Door de scheiding van goederen bekomt de gehuwde vrouw, van af haren eisch, door dagvaarding ingeleid, de uitoefening van haar burgerlijke bekwaamheid, zonder machtiging van den man of rechterlijke machtiging, behoudens wat betreft de vervreemding van haar eigen onroerende goederen. Om deze te kunnen verkoopen, moet de vrouw, zelfs van goederen gescheiden, de machtiging van haren man of bij weigering, de rechterlijke machtiging bekomen. (wet van 20 Maart 1927.)

Doch hoeveel gevallen zijn er niet in dewelke de scheiding van goederen niet zal kunnen bekomen worden, omdat de wanorde der zaken van den man zich niet op klaarblijkelijke wijze veropenbaart om den eisch te rechtvaardigen. Er zal in de meeste gevallen tot dezen maatregel slechts kunnen over-

gegaan worden, wanneer de geldelijke toestand reeds grootendeels hopeloos geworden is.

Wanneer de scheiding van goederen nog niet kan bekomen worden, beschikt de echtgenoot over twee wapenen waarvan het eene slechts in zekere beperkte gevallen kan gebruikt worden, en het ander — zooals wij het verder zullen opmerken — een uiterst onvoldoend behoedsmiddel is, namelijk

1) de wettelijke hypotheek der gehuwde vrouw — door de hypothecaire wet van 16-12-1851, art. 66 en volgende, voorzien

en 2) het verbod van vervreemding of verplaatsing, ingevoerd door de wet van 20.7.1932, over de wederzijdsche rechten en plichten der echtgenooten.

Buiten deze maatregelen, bestaat nog de mogelijkheid voor de vrouw een gerechtelijken raadsman voor haren man te doen benoemen, maar deze maatregel werd niet bijzonder ingericht als behoedsmiddel ten gunste van de vrouw.

a) Wettelijke hypotheek.

Wanneer de vrouw verzuimd heeft bij huwelijkscontract een hypothecaire inschrijving op de goederen van haren man te bedingen tot waarborg der terugnemingen die zij later tegen haren man zou mogen opeischen, of a fortiori bij gebrek aan huwelijkscontract, heeft zij het recht, krachtens eene door den Voorzitter der Rechtbank van haar huisvesting te verleenende machtiging, gedurende het

huwelijk, inschrijving te vorderen op de onroerende goederen van haren echtgenoot, alsmede op deze der gemeenschap (1) om alle redenen van verhaal welke zij tegen hem mag hebben, en dit niettegenstaande tegenstrijdige overeenkomsten.

De wet haalt zekere redenen van verhaal aan, ten titel van voorbeeld: deze die ontstaan uit verbintenissen door haar ondertekend, uit vervreemding harer eigene goederen, uit schenkingen of erfenissen tot dewelke zij geroepen werd, enz., en bepaalt in artikel 68 dat de inschrijving ieder onroerend goed in 't bijzonder zal moeten aanduiden, alsmede de sommen voor dewelke die inschrijvingen, ten titel van waarborg voor de vrouw, gevorderd zijn.

Men dient voornamelijk de wettelijke *bepkering* van dit recht op hypothecaire inschrijving ten voordeele der vrouw — niet uit het oog te verliezen: opdat de vrouw recht hebbe, tijdens het huwelijk, wettelijke hypotheek te vorderen op de goederen van den man of op deze der gemeenschap, ingevolge artikel 67 van de hypothecaire wet, wordt er vereischt dat er *redenen van verhaal tegen haren man op dit oogenblik reeds wezenlijk bestaan, t.t.z. dat zij een verworven recht of schuldvordering bezitte* en niet alleen toekomstige, gebeurlijke rechten of verwachtingen (zoo b.v. niet, haar eventueel aandeel in de huwgemeenschap, bij de ontbinding).

« La femme ne peut pendant le mariage requérir une inscription sur les biens de son mari que pour des causes de recours qui existent déjà et non pour des reprises conditionnelles ou éventuelles. Elle ne le peut pour garantir sa part éventuelle dans la communauté. (2) »

Een actueele schuldvordering of een actueel recht tegen den echtgenoot wordt dus vereischt, zoo b.v. een veroordeeling van den man tot onderhoudspensioen, of tot provisio ad litem gedurende een rechtsvordering tot echtscheiding verrechtvaardigt ongetwijfeld eene hypothecaire inschrijving ten voordeele der vrouw —. Krachtens artikel 66 van dezelfde wet, kan zij ook tijdens het huwelijk, mits machtiging van den Voorzitter der Rechtbank inschrijving vorderen op de goederen door het huwelijkscontract tot zekerheid van haren bruidschat en van haar huwelijksvereenkomsten besteed (bijvoeglijke inschrijving kan ook aangevraagd worden in geval van ongenoegzaamheid der waarborgen bij het contract bepaald). Maar dit recht der gehuwde vrouw maakt het voorwerp uit van artikel 66 der hypothecaire wet.

Tot toepassing van artikel 67, moet het bedrag harer schuldvordering niet noodzakelijkerwijze *bepaald* zijn: een actueel recht op vergoeding of terugbetaling van sommen, waarvan het bedrag

later kan vastgesteld worden, is daartoe voldoende, voorzoo veel nochtans bedoeld recht reeds *verworven is*.

« A cet égard il ne peut suffire à la femme d'exciper vaguement de sa participation à certaines successions, sans étayer ses allégations d'éléments de preuve précis et concluants » (3). Er werd gevonden (4) dat de schuldvordering die de vrouw tegen haar man aangeworven heeft, na het noodzakelijk verlaten der echtelijke woonst, reeds een actueel recht is, voldoende om haar toe te laten eene hypothecaire inschrijving te vorderen.

« L'inscription étant un acte essentiellement conservatoire, sa validité n'est pas subordonnée à l'existence d'un jugement consacrant cette créance ». (5)

De geldigheid van de inschrijving is dus niet onderworpen aan het noodzakelijk bestaan van een vonnis waarbij de schuldvordering bepaald wordt.

Aldus werd er dikwijls hypothecaire inschrijving door den Voorzitter toegestaan, na dagvaarding ten verzoeken van de verlatene echtgenoot, strekkende tot betaling van onderhoudspensioen.

Het recht op onderhoudspensioen verworven zijnde, ten voordeele der vrouw, kan deze laatste de inschrijving vorderen, alhoewel de Rechtbank het bedrag van het pensioen nog niet vastgesteld heeft.

De wettelijke beperking: *bestaan van een actueel en ontstaan recht of schuldvordering* (dat buiten betwisting is) is van aard vele ernstige en belangwekkende gevallen in dewelke er nochtans op doeltreffende wijze zou dienen ingegrepen, om de rechten van verlaten echtgenooten te vrijwaren, buiten het bereik der wet te stellen. Bij gebrek aan meer doelmatige wetsbepalingen is de raadgever, in talrijke gevallen niet bij machte om door wettelijke hypotheek, de rechten der echtgenoot tegen de verkwistingen en de uitgaven van den man te verdedigen.

Er blijft haar, wel is waar, nog een allerlaatste redmiddel over, namelijk het verbod van vervreemding, maar deze maatregel, wanneer hij kan toegepast worden, is nog uiterst flauw en ontoereikend.

b) verbod van vervreemding of verplaatsing

Volgens artikel 214 J, van het burgerlijk wetboek, indien een der echtgenooten op ernstige wijze («gravement») aan zijne plichten te kort komt, zal de Voorzitter der Rechtbank van eersten aanleg van de laatste huisvesting der echtgenooten, dringende en voorloopige maatregelen bevelen, door het belang van den anderen echtgenoot en der kinderen vereischt. Hij zal namelijk de vervreemding van roerende en onroerende goederen der echtgenooten

mogen verbieden, alsmede de verplaatsing der meubels, behalve uitdrukkelijke bepaling van deze ter vrije beschikking van den eenen of anderen gelaten. Dit bevelschrift zal ten verzoeken van den echtgenoot, die het zal bekomen hebben, bij uittreksel binnen de maand ter griffie in een daartoe bestemd register overgeschreven worden. Dit bevelschrift wordt verleend op verzoek door pleitbezorger ingediend, de partijen gebeurlijk onderhoord of per aanbevolen schrijven uitgenoodigd. (6)

De wetgever van 1932, die misschien wel goed bezielde, deze maatregel inhuldigde, heeft ongetwijfeld een doeltreffend uitvoeringsmiddel verwaarloosd. Bedoeld register ad hoc waarop het verbod van vervreemding of verplaatsing overgeschreven wordt, heeft niet de vereischte openbaarheid en bekendmaking.

Welke koper van roerende voorwerpen zal, vooraleer koop aan te gaan, dit register gaan raadplegen, om zich vooreerst te vergewissen dat er geen verbod van vervreemding tegen den verkoper verleend werd?

Zal men al de notarissen van het land daartoe verplichten, wanneer zij tot een verkoop van onroerend goed, ten verzoeken van den echtgenoot, overgaan?

En welk dwangmiddel of straf zou er mogen toegepast worden, in geval van overtreding of poging tot overtreding van het verbod?

Wat de onroerende goederen betreft, had men ongetwijfeld een wijzere publiciteit ingehuldigd door een soort hypothecaire vermelding van het verbod.

Een andere leemte der wet is nog het gebrek aan juiste bepaling van de woorden: « *manque gravement à ses devoirs* ».

Wanneer zal zulks het geval zijn?

Telkens een der wettelijke huwelijksplichten door een der echtgenooten verwaarloosd werd op zulkdanige grove wijze dat dringende maatregelen tot vrijwaring der rechten van den anderen echtgenoot onontbeerlijk schijnen.

« *Lorsque le mari aliène sans le consentement de la femme, des meubles dont elle est propriétaire et dont il n'est qu'administrateur, il manque gravement à ses devoirs, ce qui permet en cas d'urgence, au président du Tribunal, d'attribuer provisoirement à la femme sans préjudice aux droits des tiers, la libre disposition de son mobilier* » (7)

Buiten onbetwistbare gevallen, in dewelke de wetsbepaling zonder twijfel toepasselijk is, zullen er in de practijk ontelbare gevallen voorkomen, in

dewelke de Voorzitter, die het volkomenste recht van beoordeeling bezit, tot deze maatregelen niet zal willen overgaan, 't zij omdat er geen voldoende dringendheid bewezen is, 't zij omdat de tekortkoming aan de plichten vanwege den eenen of anderen echtgenoot niet klaarblijkelijk of voldoende kenschetsend is om een verbod van vervreemding of verplaatsing of andere voorloopige maatregelen te rechtvaardigen.

Onduidelijkheid, gemis aan uitvoeringsmiddel en voldoende bekendmaking, zijn de groote onvolmaaktheden dezer wettelijke beschikkingen.

Gevolgtrekking :

De wet van 20 Juli 1932 over de wederzijdsche rechten en plichten der echtgenooten, alhoewel zij zekere wijzigingen ingebracht heeft in het rechtsstatuut der gehuwde vrouw, namelijk onder oogpunt der bekwaamheid, de voorbehoudene goederen, en voorloopige maatregelen in het belang van vrouw en kind, is nochtans slechts een eerste flauwe poging tot verzachting van het steeds bestaande juridisch stelsel der onbekwaamheid en ondergeschiktheid der gehuwde vrouw en blijft ontoereikend tot de volkomen vrijwaring harer rechten.

Volledig rechtsherstel der gehuwde vrouw, die ten onrechte als een *minderwaardige*, een *minus habens*, in het juridisch leven blijft beschouwd, dient door haar nagestreefd.

't Is de principieele grondslag van haar huidig rechtsstatuut die moet afgeschaft worden: namelijk haar onbekwaamheid en minderwaardigheid *uit haar huwelijk* ontstaan. Haar onbekwaamheid in het huwelijk dient vervangen door de volledige gelijkheid harer rechten met deze van haren echtgenoot.

Zonder twijfel zullen aldus haar heiligste rechten en als moeder en als echtgenote beter gewijwaard worden, in geval van gewetenloos verzuim, door den man, van zijne plichten spruitende uit het huwelijk.

ANDRE RODENBACH

Dr. in de rechten, pleitbezorger.

(1) Burg. Bruss. 16.4.1904. P. P. 1906. 216.

Zie Cass. 24.2.1887. Pas. 1887. I - 91.

(2) Luik 8.7.1911. Pas. 1911. II, 289; 12.7.1916. Pas. 1916. II, 363. Brugge 14.11.1898 P. P. 1900, 290.

(3) Luik 8.1.1932. Pas. 132. II, 235.

(4) Luik 21.1.1899. Pas. 1899. II, 158.

(5) Luik 21.1.1899. Pas. 1899. II, 158.

(6) Burg. Bruss. 17.11.1932. Pas. 1933. III, 9.

(7) Burg. Bruss. 17.11.1932. Pas. 1933. III, 9.

RECHTSPRAAK

HOF VAN BEROEP TE BRUSSEL

9e Kamer. 27 October 1934.

Voorzitter : M. De Vos.

Raadsheeren : M. M. de Landsheer en Ernst de la Graete.

Openb. Min. : M. De Vooght.

VUURWAPENS. — VERWEERVUURWAPENS. — VERPLICHTING TOT AANGIFTE. — GEEN VOORTDUREND MISDRIJF. — VERJARING.

Indien het bezit van een oorlogsvuurwapen, in tegenstrijd met de beschikkingen van het K. B. van 14 Juni 1933, strafbaar is, is integendeel het in het bezit blijven van een verweerwapen, na het vervallen van den termijn vastgesteld voor de inschrijving zonder dat deze inschrijving werd aangevraagd, niet door den wetgever op straf verboden. Het misdrijf bestaat niet in een gestadigen toestand van schennis der wet, maar in het niet vervullen van een verplichting die op een bepaald oogenblik moest worden uitgevoerd. Het is dus geen voortdurend misdrijf. De verjaring begint te loopen op het oogenblik dat den tijd voorgeschreven voor de inschrijving verlopen is.

O. M. t/ V. E.

Aangezien krachtens art. 14 der wet van 3 Januari 1933, waarvan de toepassing ter zake is gevorderd, de verweervuurwapenen en de oorlogsvuurwapenen, verkregen in zekere omstandigheden, namelijk die waarin het verweervuurwapen van betichte door deze werd verkregen, moeten ingeschreven worden op de wijze en binnen de termijnen te bepalen bij Koninklijk besluit;

Overwegende dat, wat betreft die inschrijving, art. 26 van het Koninklijk besluit van 14 Juni 1933, en art. 2 van Koninklijk besluit van 23 Oogst 1933, waarvan ook de toepassing is gevorderd, de immatriculeringsaanvraag van verweerwapen dient gedaan binnen een zekeren termijn, en dat, in het voorhandig geval, die termijn is verlopen, zonder dat betichte die aanvraag heeft gedaan;

Aangezien, wat aangaat de oorlogsvuurwapenen, art. 24 van gezegd Koninklijk besluit van 14 Juni 1933, zich bepenkt bij de bepaling dat de machtiging tot het in bezit hebben, zal dienst doen als getuig-schrift van immatriculeering, overigens, het niet toegelaten voorhanden hebben een strafbaar feit uitmaakt krachtens art. 2 der wet van 3 Januari 1933 ;

Aangezien hieruit blijkt, dat, indien volgens voormelde beschikkingen, het bezit van een oorlogsvuurwapen in tegenstrijdigheid met die beschikkingen, aanleiding geeft tot straftoepassing, het anders gaat omtrent het bezit van een verweervuurwapen, na het vervallen van den termijn vastgesteld voor de inschrijving, en dat het in bezit blijven van dit wapen, nadat verzuimd is geweest de wettelijke voorschriften na te volgen, niet door den wetgever op straf is verboden geweest en aldus niet als een misdrijf kan worden gekenmerkt ;

Overwegende dat bij gevolg, het wanbedrijf dat ontstaat uit de nalatigheid de voorgeschreven formaliteiten te vervullen, voltrokken is van het oogenblik

af dat de termen, bepaald in art. 26 van Koninklijk besluit van 14 Juni 1933 en 2 Koninklijk besluit van 23 Oogst 1933, verstreken is;

Dat dit misdrijf niet bestaat in een gestadigen en standvastigen toestand van schennis der wet en van strafbaarheid, maar wel in het niet vervullen van een oogenblikkelijke verplichting, daar deze op een bepaald oogenblik moet worden uitgevoerd (Verbrekingshof 2 April 1921. Pas. I. 353);

Aangezien die beschouwingen het bewijs opleveren dat het wanbedrijf, ten laste van betichte gelegd, niet voortdurend is, daar het voltooid werd door het verloop van den tijd vastgesteld voor de immatriculeering;

Aangezien het feit waarover het geschil loopt be-wezen is gebleven door het onderzoek door het Hof gedaan, en, met reden de eerste rechter verzachtende omstandigheden heeft aangenomen, vloeiende uit het vorig goed gedrag van betichte, zoodat het behoort aan dezen eene politiestraf op te leggen;

Aangezien het insgelijks met reden is dat het bestreden vonnis de vordering heeft vervallen verklaard, door verjaring, daar het gepleegd feit werd begaan meer dan zes maanden voor eenige akte van onderbreking van den verjaringstermijn;

Om deze beweegredenen

Het Hof,

Vernietigt het beroep.

Gezien art. 211 Strafvorderingswetboek;

Gezien de wetsbepalingen in het bestreden vonnis aangehaald ;

Bevestigt het bestreden vonnis, ontslaat betichte zonder kosten van de vervolging.

NOTA : Het blijvend of voortdurend misdrijf is van het oogenblikkelijk voltrokken misdrijf te onderscheiden, door den wantoestand door het eerste ontstaan, wanneer het tweede bestaat in eene daad of een verzuim, en ophoudt zoodra die daad of dit verzuim voltrokken is. (Haus T. In. 365).

Het Hof van verbreking zegt in zijn arrest van 28 Juli 1923, (Pas. 1924. I. 514): «Une infraction n'est continue ou permanente, que si le fait, tel qu'il a été défini par la loi, continue à se perpétrer; s'il vient à cesser dès qu'il a été commis, l'infraction, quelle que puisse être la durée du mal qu'il entraîne, est instantanée; il importe peu, en effet, que les conséquences de l'infraction continuent à subsister, par ce que ce ne sont pas les effets que la loi punit, mais bien la cause même ou le fait qui constitue cette infraction».

Indien het misdrijf bestaat in het niet volbrengen van eene verplichting waarvan de wet de vervulling gebiedt binnen een bepaald termijn, is het soms moeilijk te bepalen in welke der twee soorten het misdrijf moet gerangschikt worden.

M. Mesdagh de ter Kielen bij het onderzoeken van dit vraagstuk, zette het volgende stelsel uiteen: «Certains prescriptions doivent être accomplies dans un délai rigoureux à peine de déchéance, les autres dans un délai préfixé également, mais dont l'expiration n'exclut pas cependant l'accomplissement ultérieur».

Het niet volbrengen der eerste voorschriften is voltrokken en het misdrijf ten einde, van af het vervallen van het opgegeven termijn, voor de tweede, integendeel, ontstaat het misdrijf op dit oogenblik, en duurt voort zoolang het volbrengen wettelijk kan geschieden, omdat de verplichting blijft bestaan zoolang hare vervulling mogelijk is. (Advies vooraf het arrest van Verbrekingshof 5 Februari 1883 P. 1883, I. 32).

Indien de verplichting voortdurend is, zegt Haus, blijft het misdrijf bestaan tot dat zij volbracht is. (T. I. n. 374).

Zelfs alzoo toegelicht, is het onderscheid nog dikwijls moeilijk. Bijvoorbeeld in het geval ter gelegenheid van hetwelk M. Mesdagh de ter Kielen zijn stelsel hier boven aangegeven uiteenzette. De advocaat-generaal aanzag het verzuim van aangifte van een woonstverandering binnen den wettelijken tijd, als een voortdurend misdrijf, en het Hof van verbreking, integendeel, heeft beslist dat het misdrijf, door het vervallen van het wettelijk termijn, oogenblikkelijk voltrokken was.

In den zelfden zin beslist het arrest van het Verbrekingshof van 26 April 1921, P. 1921, I, 353. Het beoordeelt de verplichting opgelegd door art. 6 der besluitwet van 10 November 1918, en betoetelt in de volgende bewoording: «Alle vrijwillige verzuiming van aangifte binnen het voorschreven tijdperk of alle valsche, onvolledige of onjuiste aangifte gedaan enz.». Het beslist: «Le délit ne consiste pas dans un état permanent de criminalité, mais bien dans l'inexécution d'un devoir instantané lui même, étant un acte à faire une époque déterminée».

Integendeel wanneer het Hof den aard van het wanbedrijf, voorzien door art. 63 der wet van 15 Juli 1853, op de burgerwacht, beoordeelt, heeft het beslist dat het misdrijf voortdurend was, dat het bestond in een te kort komen aan eene blijvende plicht van handelen, de verplichting zich van een regelmatig uniform van burgerwacht te voorzien. Voor het vervullen dezer plicht wordt eene maand overgelaten, maar hij blijft bestaan na het versrijken van dit termijn.

Het verzuim bedoeld in de beslissing van het verbrekingshof, arrest van 5 Februari 1883, is niet volkomen te vergelijken met het verzuim van immatriculeeren van een verweervuurwapen. Inderdaad, het verzuim van aangifte te doen van eene verandering van huisvesting, stelt den er toe verplichte niet in eenen volstrekten wantoestand, wermits, niettegenstaande dit verzuim, de belanghebbende steeds eene wettige huisvesting blijft behouden. (Arrest verbrekingshof, 18 Juli 1881 P. 1881, I, 357, Pand. Belg. verbo Domicile No 176 en volg.) Integendeel het verzuim van immatriculeeren van een verweervuurwapen stelt den overtreder in een bestendigen wantoestand, met zich in bezit te bevinden van een verweervuurwapen, zonder dat de overheid daar eenige kennis van heeft, hetgeen in tegenstrijd is met het doel der wet.

Het beroepshof van Brussel 8e Kamer, heeft in twee arresten, van 13 Juli 1934 en 27 October 1934, betrekkelijk de verbeuring der wapens aanzien als het voorwerp van het wanbedrijf van niet immatriculeeren, beschouwingen uiteengezet die den voortdurenden wantoestand doen uitschijnen. Het laatste arrest zegt:

Attendu que les choses formant l'objet de l'infraction, dont parle l'art. 42 du code pénal, correspondent à ce que le code de 1810 appelait le corps du délit (Nypels et Servais, Code Pénal interprété; T. I, p. 96);

Attendu qu'il faut entendre par corps du délit, selon la définition d'Ortolan «l'ensemble des éléments matériels qui entrent dans le délit»; (Eléments de droit pénal, Paris 1855, p. 474, No 1133) que la doctrine en décèle parfaitement l'existence dans les délits d'inaction comme dans les délits d'action; que, d'après le même auteur, «les délits d'inaction qui ne consistent en apparence que dans une négation, dans un rôle d'inertie, ont ce corps physique manifesté au dehors par des phénomènes matériels»;

Que si l'on recherche les caractères généraux de la confiscation spéciale, on en trouve la justification dans le fait que le principe même de la propriété de certaines choses «ayant figuré d'une manière ou d'une autre dans le délit» est vicié à cause soit de leur nature, soit de leur destination; qu'il en est ainsi notamment, s'il s'agit d'armes ou d'instruments dangereux dans les mains du délinquant, ou dangereux et prohibés d'une manière absolue; que même dans divers cas, tel celui qui vient d'être cité, ajoute Ortolan, «l'idée déterminante de pareilles confiscations n'est

pas de punir le délinquant»; que bien souvent en effet, «il sera juste et nécessaire de les prononcer, quel que soit le propriétaire des objets confisqués, quand bien même ce propriétaire, ne serait pas le délinquant, et sans être obligé de mettre ce propriétaire personnellement en cause, par cela seul que ces objets seront liés au délit et en constitueront plus ou moins étroitement les éléments»;

Attendu que le législateur, prenant en considération le caractère dangereux des armes de défense, en a subordonné la vente, la cession et l'importation à des autorisations et formalités qui devaient restreindre le péril causé par ces armes à la société (art. 5 et 6 de la loi du 3 janvier 1933); qu'il a complété ce système par l'immatriculation obligatoire des armes à feu de défense que les particuliers possédaient au moment de la mise en vigueur de la loi ou pouvaient se procurer en dehors des conditions prévues en son article 5 (article 14);

Qu'en édictant ces règles, le législateur a eu tout au moins pour dessein de ne pas laisser d'armes à feu de défense dans les mains des particuliers, sans qu'elles fussent signalées et décrites aux diverses autorités qu'il a déterminées.

Attendu qu'en cas d'inobservation des règles prérappe-lées, la détention d'un arme à feu de défense se trouve viciée dans son principe; que ce vice n'est plus susceptible d'être réparé par le détenteur qui, le délai d'immatriculation étant clos, ne pourra plus soumettre son arme à cette formalité.

Attendu que dans ces conditions, l'arme non immatriculée doit être considérée comme l'objet de l'infraction, puisqu'elle est l'élément matériel dont la possession par le prévenu à l'époque fixée par la loi doit être établie dans son chef et dont l'existence constitue ainsi le fondement primordial du délit;

Attendu enfin, que, tenant compte de la nature dangereuse de l'arme et du vice qui en frappe la possession par un particulier lorsque celui-ci ne s'est pas conformé aux prescriptions légales, le législateur a entendu rendre applicable l'article 42 du code pénal, même aux armes qui n'appartiennent pas à l'auteur du délit; qu'ainsi il a voulu rendre la confiscation obligatoire, quel que soit le propriétaire de l'arme; que l'article 17, alinéa 3 de la loi du 3 janvier 1933, dont la portée vient être définie, a donc ajouté à cette confiscation le caractère d'une mesure de sécurité et d'ordre public.

Het art. 14 der wet van 3 Januari 1933 is niet al te duidelijk opgesteld. Strikt genomen is de verplichting van immatriculeeren niet opgelegd, onafhankelijk van de wijze en termijnen die zijn aangegeven, om die ten uitvoer te brengen. Ware de hoofdzin van de uitleggende zinsnede gescheiden, dan zou de absolute verplichting niet te betwisten zijn.

De volgende zin van het artikel doet nochtans de absolute verplichting veronderstellen: «Een getuigschrift waaruit de vervulling van deze formaliteit blijkt, wordt hem afgeleverd; dit getuigschrift moet op elk verzoek worden vertoond».

Alwie in gebreke is gebleven binnen den bepaalde termijn een vuurwapen van verweer, buiten de voorwaarden voorzien bij art. 5 aangeschaft, te laten immatriculeeren, zal zich steeds in de onmogelijkheid bevinden het getuigschrift door art. 14 voorzien te vertoonen, en alzoo inbreuk maken op een der verplichtingen door de wet opgelegd.

Welnu art. 17 zegt in de meest breede bewoordingen: «Zij die de bepalingen van de wet of van de voor haar uitvoering genomen besluiten overtreden, worden gestraft, enz.» dus ook zij die het getuigschrift van immatriculeering niet kunnen vertoonen.

De laatste beschikking van art. 14 der wet van 3 Januari 1933, duidt dus aan dat de verplichting van immatriculeeren blijft voortbestaan, na het verloop van het termijn aangegeven om zich aan hare bekeuring te onttrekken.

Alzoo beschouwd, zou dus het verzuim van immatriculeeren een voortdurend misdrijf uitmaken niet vatbaar voor verjaring.

V. D. V.

HOF VAN BEROEP TE GENT

1e Kamer, 14 Juni 1934.

Voorzitter : M. Iweins de Wavrans.
Raadsheeren : MM. Verbeke en Heyvaert.
Advocaat-Generaal : M. De Smet.

ECHTSCHIEDING. — VERLATING. — OP ZICH ZELF ONVOLDOENDE.

De weigering van den man zijne vrouw in het echtelijk huis te ontvangen maakt niet noodzakelijk een grove belediging jegens deze vrouw uit. Bijkomende omstandigheden kunnen nochtans aan de weigering een beledigend karakter geven.

Mortier t/ Reynvoet.

Gezien het verstek tegen den beroepene verleend ter zitting van 29 Maart 1934 ;

Aannemende de beweegredenen van den eersten rechter ;

Aangezien de weigering van den man zijne vrouw in het echtelijk huis te aanvaarden niet noodzakelijk eene grove belediging jegens haar uitmaakt ;

Aangezien in de onderhavige zaak noch de reden, noch de vorm dezer weigering, noch geene enkele andere omstandigheid het bewijs leveren dat de weigering van den beroepene jegens de beroepster beledigend was ;

Aangezien er dus geen grond tot echtscheiding bestaat ;

Om deze redenen,

Het Hof,

Wijzende bij verstek wegens niet verschijnen ;

Gehoord den Heer Advocaat-Generaal de Smet in zijn eensluidend advies ;

Alle meerdere of andere conclusiën als ongegrond verwerpende ;

Ontvangt het beroep, verklaart het ongegrond en bevestigt het bestreden vonnis ;

Veroordeelt de beroepster tot de kosten van beroep.

BURGERLIJKE RECHTBANK TE HASSELT

11 October 1934.

Voorzitter : M. Bijvoet.
Rechters : M.M. Joffinet en Kellens.
Op. Min. : M. Van de Velde.
Pleiter : Mter Demal.

HUWELIJK. — VERZET ERTEGEN. — AANSTELLING VAN PLEITBEZORGER VEREISCHT OP STRAF VAN NIETIGHEID.

Het ambt van een pleitbezorger behoort bij de rechtspleging van verzet tegen een huwelijk.

Aanlegger heeft het recht een vonnis bij verstek te eischen indien ofwel geen pleitbezorger aangesteld werd, ofwel de pleitbezorger niet bij akte zijn stelling herhaalt binst den dag van zijn optreden.

In de akte van verzet moeten de wettelijke pleegvormen van art. 66 en 176 B. W. op straf van nietigheid gevolgd worden.

N. t/ N. en X.

Aangezien de vereenvoudigde rechtspleging, voorzien bij artikel 152 B. W. (Wet 30 April 1896, art. 4), waarbij het ambt van pleitbezorger niet vereischt wordt, vreemd is aan eenen eisch in verzet tegen een huwelijk, gesteund op art. 173 B. W. ;

Aangezien immers de verslaggever tijdens de bespreking van het wetsvoorstel, dat grondige wijziging beoogde van onderscheidene artikelen aangehaald in het B. W. Boek I, Titel V, hoofdstuk I, uitdrukkelijk verklaarde dat er geen de minste verandering bedoeld werd aan de artikelen aangehaald in hoofdstuk III zelfde boek en titel, waartusschen art. 173 voorkomt ;

Aangezien bijgevolg, een eisch ingespannen op voet van dit laatste artikel, aan de gewone rechtspleging onderworpen blijft, waarop art. 75 en volgende W. Burg. Rechtspl., toepasselijk zijn, zoodat het de partijen behoort te verschijnen door pleitbezorger ;

Aangezien de gedaagde verweerder ambtenaar van den burgerlijken stand geen pleitbezorger stelde ;

Aangezien verweerder Nolen J. L. M. J. slechts ter zitting van 3 October 1934 een pleitbezorger deed optreden, doch dat deze zijne aanstelling niet herhaald heeft bij akte, binnen den dag van dit optreden ;

Aangezien aanlegger om die redenen, thans verstek vraagt tegen beide verweerders en dat deze vraag dient ingewilligd te worden. (Brux. 2 Maart 1854. Pas. 1956, II 215) ;

Aangezien aanlegger zelf toegeeft dat zijn eisch niet ontvankelijk is, wijl hij niet beantwoordt aan de voorschriften aangehaald in artikel 66 en 176 B.W.B. ;

Aangezien noch op het origineel noch op de kopij der akte van verzet, het handteeken van verzetdoenden voorkomt ;

Aangezien de wetgever opzettelijk strenge vereischten gesteld heeft, om het voltrekken van het huwelijk van een kind dat den ouderdom van 25 jaar bereikt heeft, te keer te kunnen gaan ;

Aangezien in princip, alsdan volkomene vrijheid heerscht, zoodat slechts het bestaan van wettelijke beletselen van aard is om het voltrekken van het huwelijk te voorkomen, en dat, met dezelfde bedoeling, strenge pleegvormen voorgeschreven werden in beide artikelen 66 en 176 welke een enkel geheel uitmaken, met dit gevolg dat de nietigheid voorzien bij art. 176 eveneens toepasselijk is op het niet naleven der pleegvormen, opgelegd door art. 66 ;

Aangezien bijgevolg, de eisch niet ontvankelijk is ;

Om deze beweegredenen,

De Rechtbank, gehoord M. Van de Velde, Subst. Procureur des Konings in zijn eensluidend advies — ter openbare zitting van 10 October 1934 — voor wat de niet ontvankelijkheid van den eisch betreft ;

Verleent verstek tegen beide verweerders bij gebreke regelmatig pleitbezorger aan te stellen ;

En uitspraak doende aangaande het verzet tegen het ontworpen huwelijk N. L. ;

Verklaart dit verzet niet ontvankelijk ;

Beveelt dientengevolge, den Ambtenaar van den burgerlijken stand van St. Truiden, melding te maken van tegenwoordig vonnis in den rand der inschrijving van dit verzet en zegt dat er kan overgegaan worden tot het voltrekken van voormeld huwelijk ;

Veroordeelt aanlegger tot al de kosten van het rechtsgeding.

RECHTBANK VAN EERSTEN AANLEG TE YPER
Zetelende in handelszaken

24 October 1934.

Voorzitter: M. Matton.
 Rechters: MM. Heyvaert en Van de Vliet.
 Pleiters: Mters Van Nuffel en Lommez.

RECHTSPLEGING IN BURGERLIJKE ZAKEN. —
OPWERPEN VAN SCHULDVERGELIJKING. —
GEEN TEGENEISCH.
SCHULDVERGELIJKING. — WETTELIJKE. —
WERKT AUTOMATISCH.

Het opwerpen van wettelijke schuldvergelijking als verweersmiddel tegen een hoofdvraag maakt geen tegeneisch uit, vallend onder toepassing van artikel 8 van de wet van 15 Maart 1932. Het eenvoudig opwerpt van een schuldvergelijking tot beloop van een som kleiner dan het door de hoofdvraag geleverde bedrag strekt inderdaad niet tot de veroordeeling van eischer tot betaling.

De wettelijke schuldvergelijking, indien de voorwaarden onmisbaar voor haar bestaan vervuld zijn, geschiedt van rechtswege, uit kracht van de wet, zoodat zelfs niet noodig is dat ze door de Rechtbank zou uitgesproken worden opdat ze zou werken.

Pille t/ Ververken.

Gezien de dagvaarding om voor deze rechtbank te verschijnen in dato van 9 Februari 1934 geregistreerd;

Gezien de overige stukken van het geding;

Gehoord partijen in hun middelen en beslitselen;
 Aangezien de eisch strekt tot de betaling eener som van twee duizend honderd zeven en veertig frank 18 centiemen wegens levering van materialen.

Aangezien verweerders beweren dat de schuldvordering van eischer door wettelijke schuldvergelijking ten beloope van 2019 frank vernietigd werd.

Aangezien zij enkel het verschil of 127 frank aanbieden te betalen als slot van rekening.

Aangezien eischer besluit hier te staan voor een tegeneisch dewelke voor de handelsrechtbanken niet ontvankelijk zou zijn om reden, deze niet ontstaan is uit dezelfde overeenkomst die aanleiding gaf tot de hoofdvordering (Wet 15 Maart 1932. Art. 8).

Aangezien, echter, de opwerping van wettelijke schuldvergelijking als verweermiddel tegen de hoofdvraag, geen tegeneisch uitmaakt, vallend onder toepassing van artikel 8 der wet van 15 Maart 1932 (Rechtb. Brussel 20 Mei 1895 Pas. 1895-III-339 A. Braas Précis de Proc. Civile Titre III des Demandes reconventionnelles P. 318, Pandectes Belges, Verbo Reconvention N° 25-27 P. 573).

Aangezien inderdaad, het inroepen van de wettelijke schuldvergelijking door verweerders tot beloop van 2019 frank niet strekt tot de veroordeeling van eischer tot het betalen dezer som;

Aangezien er geen spraak kan zijn van tegeneisch

om de goede reden dat verweerders in werkelijkheid niets eischen.

Aangezien, immers, de wettelijke compensatie, indien de voorwaarden, onmisbaar tot haar bestaan, vervuld zijn, geschiedt van rechtswege, uit kracht van de wet, bij zoover dat het zelfs niet noodig is dat de wettelijke schuldvergelijking opdat zij werken zou, door een der schuldenaren opgeworpen of door de Rechtbank uitgesproken worde: (zie Kluyskens-Verbintenissen N° 222 bl. 201);

Dat het inroepen van wettelijke schuldvergelijking geen tegeneisch uitmaakt, spruit dus ontegensprekelijk uit de wijze zelf waarop wettelijke schuldvergelijking geschiedt, de tegenovergestelde stelling zou het inroepen van de wettelijke compensatie voor de handelsrechtbanken onmogelijk maken, en de veranderingen door artikel 8 der wet van 15 Maart 1932 aan de oude wet over de bevoegdheid aangebracht, hebben zulks nooit ten doel gehad;

Aangezien het vellen van een eindvonnis ter zake voorbarig ware, vermits er door eischer nog ten gronde dient besloten over het werkelijk bestaan of niet bestaan der ingeroepen schuldvergelijking.

Om deze redenen:

De Rechtbank wijzende in handelszaken, alle verdere of tegenstrijdige beslitselen verwerpande, vooraleer ten gronde te beslissen, zegt voor recht dat verweerders ter zake ontvankelijk zijn, als verweermiddel tegen den hoofdeisch een wettelijke schuldvergelijking in te roepen.

Verschuift de zaak op Woensdag, 31 October 1934, om verders door partijen ten gronde te worden besloten, en om door de rechtbank te worden gevonden zooals het in rechte zal behooren.

Kosten in opschorsing.

BURGERLIJKE RECHTBANK TE BRUGGE

7 November 1934.

Voorzitter: M. de Crombrughe de Looringhe.
 Rechters: M/M. Verstraete en Axters.

Pleiters: Mters L. Fraeys en Halleux.

VERANTWOORDELIJKHEID. — VERBREKEN VAN HUWELIJSBELOFTE. — VERGOEDING. — ZEDELIJKE SCHADE.

De huwelijksbelofte is een zedelijke verbintenis. De verbreking van de huwelijksbelofte kan alleen in geval van schuld, aanleiding geven tot vergoeding. De vergoeding behelst ook de zedelijke schade, welke ongetwijfeld spruit uit eene verbreking van huwelijksbelofte gedaan na langdurige en openlijken omgang, na vaststelling van den dag van het huwelijk en na bekendmaking ervan.

Verstraete t/ Delcloo.

Overwegende dat eischeres, vroeger de verloofde van verweerder, heden betaling vordert van 29.615 frank, ten titel van schadevergoeding, wegens het

ongewettigd verbreken door verweerder, hunner wederzijdsche huwelijksafpraak;

Overwegende dat luidens de rechtspraak eene huwelijksbelofte enkel eene zedelijke verbintenis is, welke noch rechten, noch verplichtingen van burgerlijken aard doet ontstaan. (Ber. Gent, 3 Mei 1917, Pas. 1917, II, 234); dat diensvolgens het verbreken dezer verbintenis, dan alléén aanleiding geeft tot schadevergoeding, wanneer het, wegens bijzondere omstandigheden, ten hoofde van den verbreker eene schuld daargestelt, waarvoor hij op grond van art. 1382 van het Bwb. heeft te verantwoorden; (Nijvel, 21 Maart 1910, Pas. 1910, III, 236; Brugge, 20 November 1912, Pas. 1913, III, 167; Hui, 18 Juni 1913, Pas. 1913, III, 234; Ber. Gent, 3 Mei 1917, Pas. 1917, II, 234; Antwerpen, 24 Nov. 1922, Pas. 1923, III, 46);

Overwegende dat verweerder openlijk, gedurende twee jaren met eischeres verloofd was; dat de datum voor hun huwelijk werd vastgesteld op 10 Juli 1933 en de noodige bekendmakingen, zoo op het stadhuis als in de kerk geschiedden; dat eerst daarna verweerder aan deze huwelijksplannen een einde stelde, zonder dat het gedrag van eischeres in eeniger mate daartoe aanleiding gaf;

Overwegende dat deze onverklaarbare handelwijze voor den goeden naam van eischeres ongetwijfeld schadelijk is en recht geeft op vergoeding; (Antwerpen, 24 Nov. 1922, Pas. 1923, III, 46; Ber. Luik, 22 Juli 1925, Pas. 1925, II, 217) dat echter de gevraagde som van 25.000 fr. zeer overdreven is en deze zedelijke schade door de betaling van 2.000 fr. voldoende zal hersteld zijn;

Overwegende dat partijen het niet eens zijn nopens het bedrag der stoffelijke schade; dat het bewezen is, dat zij met het oog op hun aanstaande huwelijk een huis wilden koopen, waarop als handpenning door eischeres 2.000 fr. werd betaald, dewelke bij het afzeggen van den aankoop in handen van den verkooper bleven; dat weliswaar verweerder beweert den verkooper bewogen te hebben deze som terug te geven, doch niet bewijst dat dit geschied is in handen van eischeres;

Overwegende dat de uitzet van eischeres ter waarde van 1996.50 frank door het mislukken der huwelijksplannen niet allé waarde verloren heeft; dat dientengevolge de schade hierbij door eischeres geleden op circa 50 t. h. mag geschat worden; dat daarenboven eene som van 375 fr. wegens overname van een gasapparaat, verschuldigd is;

Overwegende dat het niet bewezen is dat de som van 240 fr., zijnde de huurprijs voor een kwartaal van een ander huis, door eischeres werd betaald; dat het evenmin bewezen is dat eischeres dewelke in het ouderlijk huis een handel uitbaatte, deze likwiedeerde met het oog op haar huwelijk; dat haar diensvolgens uit dezen hoofde geene vergoeding toekomt;

Om deze redenen, de Rechtbank,

Alle andere besluitselen verwerpende;

Veroordeelt verweerder aan eischeres te betalen ten titel van schadevergoeding eene som van Vijf duizend drie honderd vijf en zeventig frank met de rechterlijke intresten en de kosten;

Verklaart dit vonnis uitvoerbaar bij voorraad niet-tegenstaande verzèt of beroep en zonder borgtocht.

VREDEGERECHT TE ANTWERPEN.

4de Kanton. — 21 October 1934

Vrederechter: M. De Keyser.

Pleiters: Mters R. Wittermans en R. De Jongh.

ARBEIDSONGEVAL. — BASISLOON. — VERDIENSTEN. — HAVENARBEID. — AANVULLING.

Met inachtneming van de algemeene voorwaarden en gebruiken van den havenarbeid moet om vaststelling van het basisloon te bekomen gerekend worden op 185 werkdagen per jaar.

Bovendien moet ten dien opzichte toepassing gedaan worden van de wettelijke bepaling dat het door onvrijwillige werkloosheid verloren dagloon zal meegerekend worden voor het vaststellen van het basisloon.

P. Maes t/ Gem. Verz.

Gezien de inleidende dagvaarding van deurwaarder A. Van Elslande, te Antwerpen, in dato 24 October 1934 geboekt en ingeschreven ter rolle onder N° 8062.

Gehoord partijen in hunne middelen en besluiten.

Aangezien de vraag strekt tot veroordeeling van verweester om aan aanlegger te betalen de vergoedingen voorzien bij de wet op de werkongevallen, waarop aanlegger beweert recht te hebben ten gevolge van een arbeidsongeval hem overkomen den 30 Maart 1934, werkend onder hangar 15 der Scheldekaaien, in dienst zijnde van de firma Van Looy.

Aangezien partijen alleen in betwisting staan over het bedrag van het basisloon.

Aangezien aanlegger beweert, dat voor het berekenen van de hem toekomende vergoeding, het bedrag van het loon dat hij werkelijk verdiend heeft binst het jaar dat het ongeval voorafging, moet vermeerderd worden met eene som van fr. 2935.50 — «om te komen tot het aantal werkdagen van 185, toegekend aan den havenarbeider in crisistijd».

Aangezien verweester daarentegen betoogt, dat er geene reden bestaat om ten aanzien van het Antwerpsch havenbedrijf, toepassing te doen van de beschikking vervat in alinea 9 van art. 6 der samengordende wetten over het vergoeden van werkongevallen; — zij voegt daaraan toe, dat in geen geval het gemiddeld loon van een gewoon havenarbeider, mag vastgesteld worden op ditgene wat voor 185 gewone werktaken betaald wordt.

Aangezien deze beweringen weer eens te meer naar voren brengen de kiessche en voorwaar niet gemakkelijk te beantwoorden vraag: wat verdient een gewoon dagwerker aan de haven van Antwerpen.

Sedert het afsluiten der overeenkomst van 27 December 1928 over «de herinrichting van den arbeid aan de haven van Antwerpen» en het in voege stellen van vaste loontarieven eenenzijds; anderzijds sinds de wet van 15 Mei 1929, welke het verplichtend loonboek ingevoerd heeft, is het problema wel eenigszins vereenvoudigd; dank aan die getroffen maatregelen in het thans wel met zekerheid te kennen, hoeveel een havenarbeider in een bepaalde tijdspanne werkelijk aan loon verdiend heeft en desgevolgend ook, althans bij benadering, hoeveel werkdagen dit quantum van loon vertegenwoordigt;

Indien nu de ongevallenwet voorschreef dat de vergoedingen alleen op dit werkelijk verdiende loon zouden berekend worden, dan was ook de wettelijke oplossing van het vraagstuk aan geene groote moeilijkheid onderhevig.

Maar de wetgever heeft gewild dat dit slechts alzoo gebeuren zou, indien de verongelukte ook werkelijk gedurende een jaar lang werkzaam geweest is in de nijverheid waarbij hij het ongeluk opliep, en tevens, dat deze nijverheid ook tijdens dit zelfde jaar met eene normale bedrijvigheid gewerkt heeft.

Is dit niet het geval, dan moet het bedrag van het wezenlijk verdiende loon, naar den eisch van de wet, en volgens de voorwaarden door haar gesteld, aangevuld worden om te komen tot een type van normaal loon.

Wie een weinig vertrouwd is met het Antwerpsch havenbedrijf en weet op welke wijze het werk aldaar ingedeeld is en onder de arbeiders verdeeld wordt, zal dadelijk toegeven moeten, dat onder de duizenden stouwersgasten er maar weinigen zijn die met eenige bestendigheid en gedurende een jaar lang bij den zelfden werkgever in dienst blijven.

Daaruit volgt dat het eene geboden noodzakelijkheid is, zoo niet in alle dan toch in de overgrootte meerderheid der gevallen, het loon dat de verongelukte verdient heeft bij den patroon, in wiens dienst het arbeidsongeval voorgekomen is, aan te vullen met ditgene dat hem binst dit zelfde jaar van het ongeval is betaald geworden voor arbeid, geleverd bij andere soortgelijke ondernemers.

Zoo kan dan noodgedwongen en billijkheidshalve voor hem niet naar de letter toegepast worden de algemeene regel van artikel 6, en moet redelijkerwijze de beperking: «in de onderneming waarin het ongeval zich voordeed» uitgebreid worden tot de veel bredere beteekenis van «onderneming van havenwerk».

Doch hiermede is het vraagstuk van het basisloon nog niet altijd opgelost naar den wensch van den wetgever; — immers de menigvuldige gevallen bij de wet voorzien voor aanvulling van loon, wijzen er wel heel duidelijk op, dat de wetgever verlangt heeft dat zij die door den arbeid een ongeval opliepen, daarvoor zouden vergoed worden in verhouding van een normaal loon, berekend op een normaal aantal werkdagen.

En hier weer gebeurd het niet zelden in het havenbedrijf dat de verongelukte niet tot dit normaal peil komt, als men zelfs al zijn werkdagen voor verschillende werkgevers bijtelt; daarbij komt het natuurlijk ook wel voor dat de verongelukte slechts enkele dagen of weken in het havenbedrijf werkzaam geweest is op het oogenblik dat hem een ongeval treft.

Vandaar uit wettelijke reden om nog eens aan te vullen, en ditmaal geldt het eene bewerking die van veel meer kieskeurigen aard is.

Het is zeker uiterst gemakkelijk voor het bewerkstelligen van deze aanvulling, te verwijzen naar een gansch theoretischen regel en te beweren dat er als vergelijkingspunt zal genomen worden het loon dat een ander arbeider uit hetzelfde bedrijf, maar van denzelfden ouderdom en van dezelfde lichamelijke kracht, verdiend heeft; — maar nu zal geen redelijk mensch betwisten dat het toepassen van zulken regel in de praktijk volkomen onmogelijk is.

Bestond nu die praktische mogelijkheid toch, dan

ware het bewijs nog niet geleverd dat de aangeprezen regel absoluut rechtvaardig en billijk is.

Het is immers een gansch verkeerde opvatting te meenen, dat aan de haven van Antwerpen, de kans om te arbeiden, rechtstreeks in verhouding staat met en alleen maar afhankelijk is van den ouderdom van den arbeidszuchtige en zijn lichaamskracht; — buiten den gewichtigen rol welke bij het «afzetten» of in dienst nemen, spelen: de vakkennis van den werkman en zijne min of meer voordeelige persoonlijke eigenschappen, komen er nog een aantal andere beschouwingen in aanmerking, zoodat bij een aantal werkvragers, van denzelfden ouderdom en gelijke physische gehalte de eenen veel meer met werktaken begunstigd worden dan wel de anderen;

Van over jaren terug dan ook, is er gezocht geworden om de voorgeschreven aanvulling te doen naar den maatstaf van een «doorsnee-loon» van den gewonen Antwerpschen havenarbeider.

Daar nu ook sedert lang al de loonen aan de haven volgens de voorberoeven overeenkomst, bij wederzijdsch overleg tusschen werkgevers-nemers op het index-cijfer vastgesteld zijn geworden, bleef er nog slechts te onderzoeken, hoeveel kans op werkgelegenheid vinden kunnen de gewone havenarbeiders, het is te zeggen die werklieden — en dit is het overgroot getal — «welke dagelijks, soms tweemaal» daags, op bepaalde plaatsen van het havenkwartier hunne diensten aanbieden aan het is gelijk welken » werknemer, zonder, zoo zij aangenomen worden, » van dezen laatste eenige toezegging te bekomen, bij » eene naaste gelegenheid nogmaals door hem te zullen verkozen worden, en die hunnerzijds er niet aan » denken aan dien werknemer hunne latere werkzaamheid te verpanden».

In een vonnis van 17 October 1924, zegden wij «dat » het met zekerheid gekend is en het overigens bewezen is geworden door de verklaringen van onderzoekers, dat een gewone «losse» havenarbeider » er slechts toe komt, gemiddeld te werken gedurende » eene hoeveelheid uren, die gelijk staat met 175 » werkdagen van acht uur».

Die zienswijze werd volledig bevestigd in het verslag opgesteld over de havenbedrijvigheid der vorige jaren door den heer Mahlman, algemeen Secretaris van den Transport-Arbeidersbond, waarin als normaal aangegeven wordt: 3 tot 3 1/2 dagen in de week.

Sinds jaar en dag hebben wij naar die uit de onderzinking gekende maat, de loonen van den gewonen Antwerpschen dokwerker berekend, voor zoover dit normale minimumloon niet overschreden was geworden, en wij meenen dit gedaan te hebben met de goedkeuring der beide bij de betwisting aanwezige partijen; immers nooit heeft een verzekeraar beroep ingeslagen om reden van het toepassen van dien regel en nu nog vragen de arbeiders er geregeld de toepassing van.

Er dient echter opgemerkt te worden, dat de door ons gevolgde regel niet mag aangegeven worden zooals aanlegger het doet: — het is verkeerd te beweren «dat een aantal van 185 werkdagen aan den havenarbeider toegekend wordt»; — de regel is, dat hij slechts drie à drie en half dagen in de week gelegenheid heeft om te werken, doch onder die dagen zijn er wel die Zon- of feestdagen zijn, zijn er ook wel waarop werk geleverd wordt, dat een toeslag op het grondloon betaald wordt, en daarom wordt een loon

toegekend dat gelijk staat met 185 werktaken aan het geldende grondloon berekend.

Het is al even verkeerd te beweren dat dit loon van 185 gewone werktaken, toegekend wordt omdat het krisis is : de aangegeven regeling is toegepast geworden van in den tijd dat er geen krisis bestond, wel integendeel.

Maar de regel dient naar onze meening thans nog behouden te worden, niettegenstaande den huidige krisistijd en wel juist om deze reden, dat de wetgever de krisis faktor uitgeschakeld heeft in het vaststellen van het «wettelijk» basisloon, en gewild heeft dat ook in aangelegenheid van «bij tusschenpoozen geregeld of ongeregeld voorkomende werkloosheid» een normaal loon voor grondslag genomen worde.

Het komt ons derhalve volkomen doelloos voor, hier verder te onderzoeken of de paradoxale stelling van verweerster, als zoude er geene krisis heerschen aan de Antwerpsche haven waar is of niet.

De bijkomende opwerping van verweerster heeft echter wel een werkelijk belang : in geval van eene normale bedrijvigheid, meent verweerster, bereikt de gewone havenarbeider geen loon quantum dat mag gelijk gesteld worden met ditgene dat betaald wordt voor 185 gewone dagtaken.

Dit beweren van verweerster is in tegenstrijd met haar handelen, zooals hiervoor gezegd is geworden en steunt op beschouwingen waarvan de absoluut zekere bewijskracht wel mag betwijfeld worden.

Verweerster berekent hoeveel dagtaken er aan de haven normaal voorhanden kunnen zijn : — daarvan neemt zij eene bepaalde hoeveelheid om ze toe te be-deelen aan eene categorie werklieden die zij als «vaste» betitelt ; — de overblijvende dagtaken verdeelt zij onder de andere of «losse» werklieden en komt alzoo tot den einduitslag dat er voor elk dezer laatsten geen loon voor 185 gewone dagtaken overblijven kan.

Dit betoog van verweerster steunt evenwel op heel losse gronden ; het beantwoordt geenszins aan de werkelijkheid te verklaren dat zij, waarvan bevonden is geworden dat zij bijvoorbeeld zestien of twintig dagen in de maand gewerkt hebben «vaste» mannen zijn — indien men aan dit hoedanigheidswoord houden wil — met daarbij deze opvatting dat in, het geheel der havenarbeiders deze aldus gecatalogeerde «vaste mannen» een soort gesloten kring zouden uitmaken, die voor anderen niet toegankelijk is en altijd maar uit dezelfde eenheden bestaan zou.

Aan de Antwerpsche haven, werken als stouwers-gasten geene andere «vaste mannen» dan wel diegene — en hun getal is heel gering — welke niet per taak of halve taak, maar wel met de week en voor zes werkdagen betaald worden en daarom ook de naam dragen van «weelgelders».

Buiten dezen en enkele «entreprise-mannen» uit een paar bijzondere vakken, staan al de anderen volkomen «los» telkens en ieder maal dat zij de «taak» voor dewelke zij aangenomen werden afgewerkt hebben.

Eene tweede bemerking welke verweerster als bewijs harer thesis bijvoert, is de volgende : sinds enkele jaren is de bewerktuiging der Antwerpsche haven zoo verregaand uitgebreid geworden, dat een groot gedeelte van den havenarbeid alleen door dit feit uitgeschakeld is geworden. Zeker, de uitrusting met mecanische werktuigen is er wel op vooruitgegaan, maar het werk — inhoudsvermogen — van de haven

heeft eene minstens gelijklopende ontwikkeling ondergaan.

Indien de geheelheid van de Antwerpsche haveninrichting, normaal gebezigd kon worden, dan zouden de voorhanden zijnde werkrachten zeker niet in wan-verhouding staan met de aangeboden werktaken : althans niets bewijst met eenige zekerheid dat de hierboven aangegeven norma van 185 werktaken niet voorloopig als een minimum zou mogen behouden blijven, niettegenstaande van nieuwere en krachtigere bewerktuiging ; — wanneer de bedrijvigheid in verhouding niet de capaciteit der inrichting, weer eens het normale peil zal bereikt hebben, dan eerst zal de aangenomen norma weer eens proefondervindelijk kunnen getoetst worden.

Dat het gebruik der haveninrichting sinds maanden, en dit juist sedert de geweldige uitbreiding der haveninrichtingen niet normaal is, zal toch verweerster zelve niet tegenspreken ; zij bevestigt integendeel die omstandigheid met te beweren dat de verhandelde tonne-maat-koopwaar, thans maar juist is wat ze was in 1923, dan als wanneer ze in verhouding met opgedreven inhoudgrootte van de instelling, heel merkkelijk hooger zou moeten zijn.

Of nu het abnormale en dit onder peil blijven van het gebruik der haveninrichtingen te wijten is aan eene economische wereldkrisis of aan welke andere oorzaak ook, kunnen wij gerust in het midden laten : het vast-gestelde feit alleen heeft belang in ons betoog.

In eene derde tegenwerping betoogt verweerster dat onze zienswijze aan rechtvaardigheid en billijkheid tekort doet.

Het is niet te betwisten dat er voor den verongelukte die werkelijk geen 185 werktaken verdiend heeft, een zeker voordeel bestaat als men hem, toch het loon daarmee verdiend toepast, maar dit bevoordeeligen vindt zijnen oorsprong niet in den toegepasten maatregel, maar wel in de voorschriften van de wet zelve, die wil dat het door onvrijwillige werkeloosheid verloren dagloon zal meêgerkend worden voor het vaststellen van het basisloon.

Waar nu het verwijt van onbillijkheid zeker geen grond heeft is daar waar verweerster meent dat het loon van dengene die werkelijk meer dan 185 werktaken verdiend heeft, zou moeten teruggebracht worden tot dit gehalte, aangezien nu dit toch «het loon» is van den gewonen havenarbeider.

Verweerster verliest hierbij uit het oog dat dit loon voor 185 werktaken moet gelden voor «minimum» om met dien maatregel te kunnen voldoen aan de wettelijke voorschriften over de berekening van het basisloon ; — niets echter sluit daarbij uit dat er wel havenarbeiders zijn, die dit minimum werkelijk overschrijden — verweerster betoogt het overigens zelf en dan kunnen wij toch geen enkele reden ontdekken, waarom dit werkelijk verdiende loon, zou moeten vermindert worden, vermits alhier de algemeene regel uit alinea par. I zijne toepassing vinden moet.

Aangezien verweerster niet betwist dat aanlegger gedurende het jaar dat zijn ongeval van 30 Maart 1934 voorafging, nu werkelijk fr. 6980.45 verdiend heeft.

Aangezien, om te voldoen aan de voorschriften van artikel 6 der ongevallenwet, dit werkelijk verdiende loon moet aangevuld worden, tot ditgene wat voor 185 werktaken volgens de heerschende tarieven betaald werd ; dat het gewone dagloon in de periode van 1 April 1933 tot 31 Maart 1934 als volgt geschom-

meld heeft : 54, 52, 50, 52, 50, hetzij dus gemiddeld $258 : 5 = 51.60$ Fr.

Aangezien dus het loon dat aan aanlegger dient toegekend te worden, beloopt tot een bedrag van 185×51.60 , hetzij Fr. 9646.

Om deze redenen,

Wij, Victor De Keyser, Vrederechter van het vierde kanton der stad Antwerpen, verklaren voor recht het basisloon van aanlegger vast te stellen op negen duizend vijf honderd zes en veertig frank. Veroordeelen verweerster om aan aanlegger de vergoedingen voorzien bij de wet op de werkongevallen te betalen op voet eener blijvende gedeeltelijke werkonbekwaamheid van twintig ten honderd en een basisloon van negen duizend vijf honderd zes en veertig frank. Veroordeelen verweerster tot de kosten van het geding, deze laatste berekend op de som van een en zestig frank twintig centiemen, niet inbegrepen het tegenwoordig vonnis.

WETGEVING

Uitbreiding der Volmachten

WIJZIGING DER BEVOEGDHEID VAN DE VREDERECHTERS

De volmachten door het parlement aan den Koning verleend zijn zoo pas uitgebreid geworden en laten de regeering toe maatregelen te nemen voor het wijzigen van de rechtspleging en van de bevoegdheid der rechtbanken.

Wij deelen hieronder een uittreksel mede uit de memorie van toelichting die aan de parlementsleden werd uitgedeeld en waarin onze lezers een uiteenzetting zullen vinden van de bedoeling der regeering.

* * *

Het is, ten slotte, gewenscht de bepalingen der wet van 31 Juli 1934 in zake de bevoegdheid, de rechtspleging en de rechterlijke inrichting uit te breiden.

Bij de Kamer zijn een zeker aantal wetsontwerpen ahangig, die ten doel hebben de rechtsbedeeling te bespoedigen, de werking van het gerecht te vereenvoudigen en de kosten te verminderen waartoe de rechtsgedingen van minder belang aanleiding geven.

In den huidige stand van zaken, worden de overdreven hoge kosten hinderlijk voor een behoorlijke rechtsbedeeling; feitelijk kunnen de belanghebbenden hun rechten niet meer doen gelden voor de rechtbanken. Liever dan kosten te maken waarvan de terugbetaling wisselvallig voorkomt, worden zij er toe gebracht van hun vordering af te zien. Om hiervan slechts een voorbeeld aan te halen : de eisch tot invordering van een bedrag van 1 tot 400 frank brengt vóór elke tenuitvoerlegging, minimum 145 frank vredege-rechtskosten met, indien de zaak tot geen enkele betwisting heeft aanleiding gegeven, en, in dezelfde omstandigheden, in handelszaken, meer dan 212 frank. En ofschoon, als gevolg daarvan, het aantal vorderingen die voor de rechtbank kunnen worden aangebracht, tot een minimum zijn herleid, zijn de rollen overlast, zoowel voor de rechtbanken van eersten aanleg als in hooger beroep.

In strafzaken heeft de vermeerdering van de overtredingen, voortkomende van beschikkingen van reglementairen aard die op allerhande gebied van toepassing zijn, voor gevolg gehad een menigte zaken ahangig te maken bij de politierechtbanken. De uitgesproken veroordeelingen

brengen voor de Schatkist en voor de particulieren, kosten mede die buiten verhouding zijn met de belangrijkheid van het misdrijf. In den huidige stand van zaken draagt deze overtreding veeleer het karakter van een overtreding van reglementairen dan van strafrechtelijke aard. Zooals sinds jaren in de naburige landen gedaan werd, dient de overtreder in de gelegenheid gesteld, zijn schuld te kwijten door forfaitair een geldboete te betalen, waardoor hij aan een rechterlijke veroordeeling zal ontkomen.

Die ontwerpen werden bij de Kamer ahangig gemaakt. Zij worden hierna opgesomd :

1. Wetsontwerp betreffende de bevoegdheid en den aanleg in burgerlijke zaken en in handelszaken (Bescheid n° 91, Kamer, 1933-1934). Verslag uitgebracht uit naam van de Commissie van Justitie door den heer Van Dievoet (Bescheid n° 239, Kamer 1933-1934).

2. Wetsontwerp betreffende het conservatoir beslag en de gedwongen tenuitvoerlegging (Bescheid n° 95, Kamer, 1933-1934).

3. Wetsontwerp betreffende de bevoegdheden van de voorzitters der rechtbanken (Bescheid n° 96, Kamer, 1933-1934).

4. Wetsontwerp betreffende de termijnen en beteekeningen in burgerlijke zaken, handelszaken en strafzaken (Bescheid n° 98, Kamer, 1933-1934).

5. Wetsontwerp tot wijziging van de wetten op de bevoegdheid en de rechtsvordering in strafzaken, alsmede van artikel 565 van het Wetboek van strafrecht (Bescheid n° 103, Kamer, 1933-1934).

Deze ontwerpen zijn het die de Regeering U vraagt door een nieuwe toekenning van bevoegdheid te kunnen afhandelen. Zij zal trouwens zorg dragen, ten aanzien van de ontwerpen die reeds aan een Parlementaire Commissie werden onderworpen, de teksten welke door deze aangenomen werden tot leidraad te nemen.

In hetzelfde verband is de Regeering van meening dat het niet minder dringend noodig is de bepalingen te herzien van de artikelen 21 en 25 der wet van 25 October 1919 en er de toepassing van algemeen te maken met het oog op een snelle en weinig kostende regeling van weinig belangrijke betwistingen in burgerlijke zaken en in handelszaken.

Misschien zal zij, ook naar aanleiding van de herziening der tarieven in burgerlijke zaken en strafzaken waarmede zij zich thans bezighoudt, er toe gebracht worden schikkingen te treffen die, op punten van ondergeschikt belang, de door de wet vastgestelde regelen van bevoegdheid, van proceduur en van rechterlijke inrichting, zouden wijzigen.

De maatregelen, die zullen getroffen worden, zullen voor gevolg hebben de bevoegdheid van de vrederechters zeer merklijk uit te breiden. Het zal dus volstrekt noodzakelijk zijn, om den goeden gang van de rechtsbedeeling voor de kantonale rechtbanken te verzekeren, van de bepalingen der wet van 20 Juli 1926 tot schorsing van sommige benoemingen tot rechter, in de gevallen waarin het noodig zou zijn, af te wijken.

Hiermee heeft de wetgever reeds een begin gemaakt. De wet van 2 Juli 1930 laat aan den Koning toe, na het advies van den Eersten Voorzitter en van den Procureur-Generaal te hebben ingewonnen, in de rechtbanken van eersten aanleg, benoemingen te doen tot de plaatsen van ondervoorzitter, bestaande op den datum van het wetsontwerp betreffende de vermindering van het personeel in de Hoven en rechtbanken.

Het is deze bepaling die de Regeering U voorstelt tot de vredegerechten uit te breiden.

Deze enkele bepalingen, waarvan het doel zoo streng omlijnd is, vraagt de Regeering U in uitvoering van artikel 3 van het ontwerp te mogen uitvaardigen.

KONINKLIJK BESLUIT TOT AANVULLING VAN HET KONINKLIJK BESLUIT VAN 19 JULI 1926 «TOT AANWIJZING VAN DE MAATREGELEN BESTEMD OM DE BERICHTEN OF TIJDINGEN, DIE UITERAARD 'S LANDS KREDIET KUNNEN ONDERMIJNEN, TE BETEUGELEN».

Verslag aan den Koning.

Sire,

Bij het koninklijk besluit van 19 Juli 1926, genomen krachtens de wet van den 16n van dezelfde maand, wordt gestraft hij die opzettelijk en vrijwillig eenig bericht of eenige tijding verspreidt die uiteraard 's Lands krediet kan ondermijnen.

Zooals uit de considerans en den tekst van het besluit blijkt wordt door dit besluit geen meeningsmisdrijf ingevoerd. Hij beperkt zich bij het onderdrukken van de verspreiding van berichten of tijdingen.

Om het bestaan van het misdrijf vast te stellen moet het openbaar ministerie bewijzen dat hij, die het bericht of de tijding heeft verspreid, opzettelijk en vrijwillig gehandeld heeft, het is te zeggen met kennis van de schadelijke uitwerking op 's Lands krediet die zijn daad kon hebben.

De regeering is van meening dat dit bewijs niet moet geëischt worden wanneer het verspreide bericht of de verspreide tijding onjuist is en betrekking heeft op het muntstatuut of, meer in 't algemeen, het vertrouwen in den frank zou kunnen schokken. Elke verspreiding van dergelijk bericht of dergelijke tijding is een daad, die op maatschappelijk gebied schadelijk is en die moet worden gestraft, dan zelfs wanneer de dader beweert de gevolgen van zijn daad niet te hebben overwogen.

Dit is het doel van de bepaling die de regeering de eer heeft aan Uwe Majesteit voor te leggen.

De verspreiding van juiste berichten of tijdingen betreffende dezelfde punten blijven aan de thans van kracht zijnde bepalingen onderworpen.

3 DECEMBER 1934. — KONINKLIJK BESLUIT TOT AANVULLING VAN HET KONINKLIJK BESLUIT VAN 19 JULI 1926, TOT AANWIJZING VAN DE MAATREGELEN BESTEMD OM DE BERICHTEN OF TIJDINGEN DIE UITERAARD 'S LANDS KREDIET KUNNEN ONDERMIJNEN, TE BETEUGELEN.

LEOPOLD III, Koning der Belgen,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden, Heil.

Gelet op de wet van 31 Juli 1934, waarbij aan den Koning bepaalde machten worden toegekend met het oog op het economisch en financieel herstel en de vermindering van de openbare lasten;

Gelet inzonderheid op artikel 1, n^{rs} IV en V, van die wet;

Op de voordracht van Onze Ministers, die er in den Raad over beraadslaagd hebben,

Wij hebben besloten en Wij besluiten :

Artikel 1. De volgende alinea wordt ingevoegd tusschen alinea 1 en alinea 2 van het koninklijk besluit van 19 Juli 1926 tot aanwijzing van de maatregelen bestemd om de berichten of tijdingen die uiteraard 's Lands krediet kunnen ondermijnen, te beteugelen :

« Met dezelfde straffen wordt gestraft hij die eenige onjuiste tijding of eenig onjuist bericht verspreidt, in verband met het muntstatuut of van dien aard dat het vertrouwen in den frank geschokt zou kunnen worden. »

Art. 2. Dit besluit wordt van kracht den dag van zijn bekendmaking in het «Staatsblad».

Gegeven te Brussel, den 3ⁿ December 1934.

**WETSONTWERP
TOT INSTELLING VAN EEN HOOFDKANTOOR
VAN HET GERING GESPAARD VERMOGEN**

Memorie van toelichting

Mevrouw, Mijne Heeren,

Het aanhouden van de crisis heeft als uitkomst gehad de activa vast te leggen van tal van deposito-instellingen en inzonderheid van inrichtingen die het beheer van het gering gespaard vermogen verzekeren.

Het wetsbesluit van 22 Augustus 1934 tot uitbreiding van het krediet, had inzonderheid de losmaking of mobilisatie ten doel van leeningen toegestaan door de banken met het oog op nijverheids-, handels- of landbouwverrichtingen, leeningen die feitelijk, om reden van de crisis, den aard van voorschotten op langen termijn hebben aangenomen.

Bij het wetsbesluit van 19 October 1934, werd een tijdelijk kredietfonds voor den Middenstand ingesteld; dat 's Rijks waarborg voor goed verloop zal genieten.

Onder haar wettige bekommernis om de verdeelende rechtvaardigheid, heeft de Regeering gedacht dat het gelegen voorkwam insgelijks een mogelijkheid van losmaking te voorzien van de activa der om het even welke organismen, die het beleggen van de gelden der kleine spaarders ten doel hebben.

Het losmaken van deze activa zal overigens in dien staat van mogelijkheid blijven, want uit de ervaring is gebleken dat de eenvoudige mogelijkheid van losmaking vaak op zich zelf voldoende doelzaam is.

Hoe het verlangde doel bereiken ?

De gezamenlijke instellingen welke het gering gespaard vermogen beheeren moeten zich kunnen wenden tot een nieuwe instelling, genaamd «Hoofdkantoor van het gering gespaard vermogen», dat over een volstaand gewichtig fonds moet beschikken om op alle wettige aanvragen eventueel te kunnen ingaan. Zullen alleen als dusdanig kunnen worden aangezien : de aanvragen van organismen, waarvan het actief toereikend zal worden geoordeeld om de ingewilligde voorschotten te waarborgen. Het te dien einde van de ruimste machtiging voorziene «Hoofdkantoor» zal zijn bemiddeling kunnen afhankelijk stellen van deze of gene maatregelen van voorafgaand onderzoek en voorafgaande expertise, welke het noodig achten zal. Het zal deze insgelijks van elken dienstig geachten maatregel van administratieve herinrichting kunnen afhankelijk stellen.

Ten einde de middellijke lasten van den Staat niet te vermeerderen hebben wij gedacht dat het terzake noodig was gebruik te maken van het vermogen van het bij de wet van 12 Juni 1930 opgerichte muntfonds, waarin de opbrengst van de uitgaven van kleinsmunt wordt gestort.

Naar men weet, bestaat er geen dergelijk fonds in eenig ander land, en is, bovendien, voor de kleinsmunt geen waarborgfonds noodig zolang de uitgifte ervan de normale behoeften van de circulatie niet te boven gaat.

Daarentegen is de waarborg van de vermogens der groote massa en kleine spaarders thans een heel wat gewichtiger noodwendigheid geworden. Weshalve de Regeering voorstelt uit het muntvoorzieningsfonds een som te halen, welke niet één milliard franks zal mogen overtreffen, en deze aan te wenden tot een waarborgsdotatie ten behoeve van de nieuwe instelling, het «Hoofdkantoor van het gering gespaard vermogen», zelfstandige openbare instelling, dat ten doel heeft eventueel de losmaking te vergemakkelijken van het actief der private instellingen, waarvan de kleine spaarders hun spaarpenningen toevertrouwen.

De Minister van Financiën,

Gutt.

Wetsontwerp

LEOPLD III, Koning der Belgen,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden, Heil.

Op voordracht van Onzen Minister van Financiën en op advies van Onzen Ministerraad,

Wij hebben besloten en Wij besluiten :

Het wetsontwerp waarvan de inhoud volgt zal in Onzen naam door Onzen Minister van Financiën aan de Wetgevende Kamers worden voorgelegd.

Eerste artikel.

Er wordt onder de benaming « Hoofdkantoor van het Gering Gespaard Vermogen » een zelfstandige openbare instelling met rechtspersoonlijkheid opgericht, welke ten doel heeft de mobilisatie te vergemakkelijken van het actief des private instellingen die zich met het beleggen van het gering gespaard vermogen onledig houden.

Art. 2.

Op het vermogen van het bij wet van 12 Juni 1930 opgerichte Muntfonds worden sommen opgenomen waarvan het totaal een milliard frank niet mag te boven gaan. De Minister van Financiën bepaalt de samenstelling van de opnemingen in specie en in publieke fondsen, rekening gehouden met den staat der liquide middelen van het Fonds. De bij wet van 12 Juni 1930 aan de aldus opgenomen sommen gegeven aanwending wordt opgeheven ; zij worden in vollem eigendom afgegeven aan het Hoofdkantoor van het Gering Gespaard Vermogen.

Art. 3.

De inkomsten uit het vermogen van den Hoofddienst van het Gering Gespaard Vermogen blijven het eigendom van den Staat en worden in de Rijksmiddelenbegroting opgenomen.

Art. 4.

Het Hoofdkantoor van het Gering Gespaard Vermogen wordt beheerd door een raad van beheer samengesteld uit den Eerste-Voorzitter van het Rekenhof, die het ambt van voorzitter vervult, uit den Gouverneur van de Nationale Bank, uit twee magistraten door den Koning benoemd voor drie jaar, onder de leden van de Hoven van Beroep van het Rijk, uit den Directeur generaal van de Spaar- en Lijfrentekas, uit den Directeur generaal der Thesaurie en Staatsschuld.

De Raad bevat bovendien drie beheerders, voor drie jaar benoemd door den Koning, en gekozen uit een dubbele lijst voorgedragen door de krachtens het vorig lid aangeduide beheerders.

Art. 5.

De raad van beheer heeft alle machtiging welke tot het volbrengen van de hem bij artikel 1 gegeven opdracht noodig is. Hij mag alle handelingen van beheer of van beschikking doen die bij zijn doel behooren. Hij mag inzonderheid alle controle oefenen, alle waarborgen eischen, alle hypotheek- of andere inschrijvingen doen, opheffing verleenen van gerechtelijk beslag op dergelijke inschrijvingen, overschrijvingen, verzetaanteekeningen en beslagleggingen, pleiten voor alle gerechten zoowel als eischer en als verweerder, alle beslissingen, gerechtelijke uitspraken, vonnissen en arresten verkrijgen en ten uitvoer leggen, incasseren, afstand doen, compromitteren of transigeren.

Hij mag anderdeels alle waarborgen stellen en verpanden doen. De rechtsvorderingen, als eischer of als verweerder, worden gevolgd, in naam van het Hoofdkantoor van het gering gespaard vermogen, door den raad van beheer op vervolging en ten verzoeken van den Directeur.

Art. 6.

De Directeur wordt benoemd door den Koning. Hij verzekert de uitvoering der beslissingen van den raad van beheer en oefent het dagelijksch bestuur uit. Hij moet verantwoording doen van de gelden en waarden van het Hoofdkantoor van het gering gespaard vermogen.

Art. 7.

De verrichtingen van het Hoofdkantoor van het gering gespaard vermogen worden jaarlijks ter controle van het Rekenhof voorgelegd ; te dien einde worden voor dit Hof twee gedelegeerden aangeduid die met de aan de commissarissen van naamloze vennootschappen toegekende macht zullen worden bekleed.

Art. 8.

Op voordracht van den Minister van Financiën wordt door den Koning een Regeeringscommissaris bij het gering gespaard vermogen aangewezen. Hij woont de beraadslagingen en beslissingen van den raad van beheer en van het vast comité van beheer bij, maar zonder medebeslissende stem. Hij heeft het recht al de door die organismen genomen beslissingen te schorsen welke hij in strijd met de wet, de Koninklijke uitvoeringsbesluiten en met het algemeen belang acht. De beslissing zal echter in werking treden zoo zij binnen vijf dagen niet door den Minister van Financiën ongeldig wordt verklaard.

Art. 9.

De maatregelen tot uitvoering van dit besluit zullen bij in den Ministerraad overlegd Koninklijk besluit getroffen worden.

Het huishoudelijk reglement van het Hoofdkantoor van het gering gespaard vermogen wordt door den raad van beheer uitgewerkt. Het treed in werking na goedkeuring bij Koninklijk besluit, op de voordracht van den Minister van Financiën.

Art. 10.

De toestand van het Hoofdkantoor van het gering gespaard vermogen wordt driemaandelijks aan den Minister van Financiën overgemaakt.

De raad van beheer maakt elk jaar, vóór 1 Maart en voor de eerste maal, vóór 1 Maart 1936, een verslag op over de verrichtingen van het Hoofdkantoor van het gering gespaard vermogen tijdens het verlopen jaar. Dit verslag wordt in het « Staatsblad » bekendgemaakt.

Art. 11.

Het Hoofdkantoor van het gering gespaard vermogen wordt met den Staat gelijkgesteld voor de toepassing van de wetten op de registratie-, zegel-, griffie-, hypotheekrechten, en op de met het zegel gelijkgestelde belastingen alsmede op alle rechtstreeksche en onrechtstreeksche belastingen.

De registratie geschiedt kosteloos en op de akten van pand- of hypotheekvestiging tot waarborg van een schuld tegenover het Hoofdkantoor van het gering gespaard vermogen wordt geen hypotheek inschrijvingsrecht geheven.

Het Hoofdkantoor van het gering gespaard vermogen is vrij van alle belastingen of rechten ten behoeve van de provinciën of van de gemeenten.

De bekendmaking in het « Staatsblad » en in dezès bijlagen betreffende het Hoofdkantoor van het gering gespaard vermogen geschiedt kosteloos.

Art. 12.

De afsluiting van de verrichtingen van het Hoofdkantoor van het gering gespaard vermogen wordt bij Koninklijk besluit uitgesproken ; na de afsluiting van de verrichtingen

wordt het actiefsaldo in het «Muntvoorzieningsfonds» gestort.

Art. 13.

Deze wet treedt in werking op den dag zelf van haar bekendmaking in het «Staatsblad».

Gegeven, te Brussel, den 29n November 1934.

Leopold

Van Koningswege :
De Minister van Financiën,
Gutt.

WETSVOORSTEL BETREFFENDE DE BETEUGELING VAN HET DELICT VAN AFZETTERIJ

Toelichting

Mevrouw, Mijne Heeren,

Ons Strafwetboek voorziet de beteugeling, in algemeenen zin, van alle bedriegelijke wegneming ten nadeele van een ander.

Het laat, bijgevolg, niet toe afzetterij, oplichterij door maaltijd, drank of logies te vervolgen.

Inderdaad, de bedriegelijke wegneming bestaat niet in deze gevallen, vermits de hotelhouder, de restaurateur en een koffiehuisshouder vrijwillig onderdak, spijzen en dranken aan den klant verschaffen.

Wel wordt in het Burgerlijk Wetboek, artikel 1382, verplicht herstel voorzien van de schade aan een ander toegebracht.

Deze waarborg is denkbeeldig, in dezen zin : dat het voornutzicht gedagvaard te worden voor de Burgerlijke Rechtbank, een individu die van de eene naar de andere stad trekt en steeds verdwijnt zonder sporen na te laten, niet weehouden zal van het plegen van oplichterij.

De afzetterij berokkent, nochtans, aanzienlijke schade aan het hotelbedrijf en is, wegens de zware verliezen welke zij veroorzaakt, een ware ramp welke sommige vereenigingen van hotelhouders gepoogd hebben op eigen krachten te bekampen, door namelijk, aan al de vakgenooten de persoonsbeschrijving over te maken van die oneerlijke klanten die vertrekken zonder de rekening te betalen.

Dit stelsel is niet afdoende gebleken.

Sedert 1873, beschermt de Fransche wetgeving op dit gebied den koffiehuisshouder en den restaurateur. Voor het delict van afzetterij bestaat in het Strafwetboek een bijzondere tekst, welke een geldboete voorziet van 16 tot 200 frank en een gevangenisstraf van 6 dagen tot 6 maanden.

Er was, evenwel, tot vóór korten tijd, een leemte in dezen tekst ten opzichte van den hotelhouder die de oneerlijke klanten welke hun hotelrekening niet betaalden, niet kon laten vervolgen. Daarenboven, genoten de maaltijden opgediend in het hotel en vermeld op de rekening waarop ook het logies stond, geen wettelijke bescherming.

Immers, theoretisch, heeft de hotelhouder, zooals bij ons, een voorrecht op het reisgoed dat de klanten bij zich hebben.

Theoretisch... want in de praktijk heeft die verzilvering van dit pand een lange en ingewikkelde rechtspleging voor gevolg, gesteld dat het in pand gegeven reisgoed eenige waarde heeft.

Dank zij het huidig snelverkeer en den korten duur van het verblijf, kan men het zonder veel reisgoed stellen en de specialisten, op het stuk van afzetterij, verstaan de kunst om aan hun koffers in smiltleder een royaal uitzicht te geven, alsmede een respectabel gewicht, door ze vol te stoppen met baksteen en oude gazetten.

Het Fransch Parlement heeft deze leemte aangevuld door, terecht, den oorspronkelijken tekst te wijzigen in dezen zin, dat ook afzetterij door logies er onder valt.

Wij zijn van meening dat de bescherming der wet zich eveneens moet uitstrekken tot de personen die huurrijtuigen of taxis ter beschikking houden van het publiek, en dikwijls het slachtoffer zijn van dergelijke misbruiken.

Het is meer dan tijd, dat ook onze Wetgevende Macht de bescherming van een belangrijke categorie handelaars ter harte neme, tegen de handelingen der oplichters.

De huidige economische moeilijkheden geven er meer dan ooit aanleiding toe. De handelaars kunnen zich de weelde niet meer veroorloven door de vingers te zien of zich bloot te stellen aan merkbaar verlies; en degenen die er op uit zijn te leven ten koste van anderen, nemen eilaas ! van dag tot dag toe.

G. Marquet.

Wetsvoorstel

Eenig artikel.

Alwie, wetende dat hij in de volstreckte onmogelijkheid verkeert te betalen, voor zich dranken of spijzen heeft laten opdienen, die hij geheel of gedeeltelijk heeft verbruikt, of zich logies heeft bezorgd in daartoe bestemde inrichtingen, wordt gestraft met een gevangenisstraf van ten minste 15 dagen en ten hoogste zes maanden en met een geldboete van ten minste 500 frank en ten hoogste tienduizend frank, of met alleen een dezer straffen. In geval van herhaling, kan de straf verdubbeld worden.

«Dezelfde straffen en boeten worden toegepast op hem die, terwijl hij weet dat het hem volstrekt onmogelijk was te betalen, gebruik gemaakt heeft van een huurrijtuig of een taxi».

BIBLIOGRAPHIE

Géorges DU BOIS D'ENGHIEN.

Une loi incohérente. — Critique et notes juridiques à propos de la résiliation des baux à loyer. (Arrêté royal du 31 octobre 1934). — Brussel, Etabliss. Emile Bruylant, 1934).

Het Koninklijk Besluit van 31 October 1934, doet de vroegere jaren, waarin de huishuurkwestie woedde, opnieuw herleven. Beperking der huishuur, verlenging der huuroeelen en niet in het minst verbreking van de bestaande kontrakten zijn voorzien geworden in een zeer lang besluit dat voor de praktijk van het grootste gewicht is. Dat de commentaren op dit stuk wetgeving zeer talrijk zullen zijn spreekt vanzelf en reeds kwamen er een paar van de pers en wij zien de juristen wedijveren om de eersten te zijn een commentaar te leveren van het Koninklijk Besluit.

Dit is niet het opzet van heer Georges du Bois d'Engghien. Het is niet zijn doel een zuiver technische bespreking te geven van het besluit in kwestie. Hij wil de wet niet zoozeer onderzoeken voor wat betreft de toepassingsmogelijkheden in detailzaken; hij wil ze waardeeren, ze beoordeelen en kritisch ontleden.

De titel van het boek «Une loi incohérente», duidt onmiddellijk aan dat de resultaten van deze waardeering niet in het voordeel zijn van den wetgever en inderdaad, wij moeten met schrijver erkennen dat dit besluit vol tegenspraken is; dat er talrijke ongerijmd-

heden in voorkomen en dat het zelfs, wanneer men op zuiver juridisch gebied blijft, geen goede wet kan genoemd worden.

De schrijver geeft hiervan talrijke voorbeelden en stelt de vele onredelijke consequenties in het licht, waartoe men door het toepassen van dit Koninklijk Besluit moet komen. Hij doet het op sarcastische wijze en in soms schrepe bewoordingen spaart hij noch den wetgever, die dit besluit heeft uitgevaardigd, noch het regiem dat deze wetgeving heeft mogelijk gemaakt.

Het boekje is uiterst interessant om lezen en te midden van 's schrijvers kritiek zullen de belanghebbenden zeer nuttige wenken vinden die hen in de gelegenheid zullen stellen baat te trekken uit de ongerijmdheden der wet en aldus in de praktijk resultaten te bekomen die stellig door den wetgever niet zijn gewild. Op die wijze biedt het werkje ook voor de praktische juristen een niet te onderschatten belang bij de behandeling van de reeds hangende en aanstaande processen betreffende deze nieuwe huis-huurwet.

J. M.

UIT DE PERS

JAARLIJSCH ALGEMEENE VERGADERING DER NEDERLANDSCHE ADVOCATEN-VEREENIGING

De «Nieuwe Rotterdamsche Courant» geeft in zijn nummer van 1 December i.l. verslag over de Jaarlijksche Algemeene Vergadering der Nederlandsche Advocaten-Vereeniging, die dit jaar gehouden werd te Utrecht.

Daar op deze vergadering verschillende uiterst interessante punten besproken werden, die ook van belang zijn voor de juristen uit ons land, deelen wij dit verslag hieronder mede.

De voorzitter Mr J. Drost hield een merkwaardige openingsrede waarin hij twee punten besprak, die onmiddellijk de belangen der balie raken.

In de eerste plaats:

De disciplinaire rechtspraak

«Op dit terrein», aldus de voorzitter, «leeft nog steeds een verlangen, dat meer dan eens is uitgesproken, maar niet verwezenlijkt. Het is het verlangen het hooger beroep van beslissingen der Raden van Toezicht en Discipline over te brengen van de rechterlijke macht, naar een uit en door de balie te vormen college.

Tot een nogmaals bepleiten van dezen door alle advocaten in Nederland gedeelden, en niettemin tot dusver afgewezen wensch, vind ik vrijheid om drie redenen. Ten eerste omdat hij, die dezen wensch zou kunnen vervullen, tot voor zeer korten tijd advocaat is geweest en dus tot voor zeer korten tijd dien wensch moet hebben gedeeld. En in de tweede plaats, omdat gebleken is, dat de Nederlandsche balie hiermede geen uitzonderlijk novum nastreeft, maar hare gelijkstelling met de balie van enkele andere Europeesche landen. Tenslotte omdat de wensch wordt gedeeld door de balies van alle beschaafde landen, waarin zij nog niet in vervulling is gegaan.

De Union internationale des avocats, de organisatie, die de nationale corporaties van advocaten uit meer dan twintig, meerendeels Europeesche naties omvat, heeft in hare vergadering van September 1933, onder presidium van onzen eminenten oud-voorzitter W. M. de Brauw in Ragusa gehouden, met algemeene stemmen den wensch uitgesproken, dat ook in hooger instantie de disciplinaire rechtspraak worde gelegd in handen van de balie zelve.

Bezwaren van technischen aard, die wel eens, ook door advocaten zijn geuit, bestaan naar zijn overtuiging niet. In ons, naar oppervlakte kleine land, kan worden volstaan met één appelcollege. Ik begrijp niet, dat het moeilijk zou zijn de samenstelling van zulk een college behoorlijk te regelen. Verschillende wijzen zijn mogelijk. Laat ik u er één noemen. Er wordt gevormd een Centrale Raad van Toezicht en Discipline, bestaande uit leden en een plaatsvervanger. Leden zijn de Dekens der Orde van advocaten, ingeschreven bij den Hoogen Raad en bij de Gerechtshoven te Amsterdam, Arnhem, 's Hertogenbosch en Leeuwarden. Plaatsvervanger is de Deken van de talrijkste der overige orden, die van Rotterdam. Het plaatsvervangend lid treedt op, wanneer een der leden heeft medegewerkt tot de beslissing waarvan beroep, in de plaats van dat lid.

Welke andere bezwaren kunnen tegen zulk een regeling worden aangevoerd? Ik zie er geen, die den toets van deskundige kritiek kunnen doorstaan.

De advocaat is geen ambtenaar, onderworpen aan gezag en toezicht van boven hem gestelden. Hij oefent een vrij beroep uit; hij heeft geen anderen meester dan het Recht. Hij is de gelijke, niet de ondergeschikte van den rechter.

Disciplinaire rechtspraak over advocaten is geen vermindering, maar verscherping van de repressie, waardoor hunne handelingen kunnen worden getroffen. Hunne civiel- en strafrechterlijke verantwoordelijkheid wordt niet verminderd; de rechterlijke macht oordeelt hen als elk ander burger. Het doel van disciplinaire rechtspraak over advocaten is — zooals artikel 30 van Reglement III bepaalt — het weren en beteugelen van inbreuken op en misslagen tegen de eer van hunnen stand.

Disciplinaire rechtspraak over advocaten door advocaten is een voorrecht. Zeker, maar uitsluitend omdat zij ten doel heeft te waken voor de handhaving van regels, tegen welker overtreding het gewone recht geen aansprakelijkheid of straf bedreigt, en dus er van uitgaat dat aan den advocaat bijzondere eischen kunnen worden gesteld, hooge eischen van karakter en beschaving.

Tot een juiste beoordeeling van de vraag of die bijzondere aan den advocaat te stellen eischen zijn geschonden is de rechterlijke macht zeker niet bij uitstek bevoegd. Integendeel, zij is hiertoe zeker minder bevoegd dan een college, gekozen uit de besten der balie».

Wie eenige ervaring heeft van disciplinaire rechtspraak over advocaten, weet dat het slechts zelden twijfelachtig is of een disciplinaire straf behoort te worden opgelegd en dat in die gevallen de twijfel nog meestal zijn grond vindt in de moeilijkheden van het bewijs. Die moeilijkheden kunnen zonder eenig bezwaar ter beoordeeling worden overgelaten aan advocaten van ervaring. Meer verschil van inzicht komt voor over de strafmaat. Maar voor oplegging van te geringe straffen, indien ook in appel de beslissing zou liggen bij advocaten, kan, in Nederland, waarlijk geen gegronde vrees bestaan. De praktijk van lange jaren heeft geleerd, dat de rechterlijke macht zeker niet strenger oordeelt dan de Raden van Toezicht en Discipline. Het is mij niet bekend, dat een Procureur-Generaal ooit heeft gebruik gemaakt van het in artikel 32 hem gegeven recht van appel. De P. G. bij het Gerechtshof te 's Gravenhage heeft zelfs nimmer gevraagd om mededeeling van een beslissing van den Rotterdamschen Raad.

Blijven over de niet talrijke gevallen, waarin het inderdaad twijfelachtig is of gestraft moet worden! Welnu, daar juist kan alleen de advocaat van langdurige ervaring beschikken over de volstrekt onmisbare kennis en begrip van de moeilijkheden, van de gevaren van inbreuk op de eer van den stand, van de gewetensvragen, waarvoor de advocaat telkens komt te staan in de uitoefening van zijn beroep. Een beroep, waarvan slechts een deel zich afspeelt in de rechtszaal, en juist niet dat deel, waarin de grootste moeilijkheden liggen.

Wij advocaten hebben groot vertrouwen in, grooten eerbied voor de kunde, de rechtschapenheid, de onpar-

tijdigheid van de rechterlijke macht, maar op dit terrein stellen wij een Centraal Raad van Toezicht en Discipline, samengesteld uit en door de balie, boven haar.

Ik spreek de hoop uit dat de huidige minister van justitie den tijd moge vinden om aan deze gedachten, die in vroeger jaren ongetwijfeld ook bij hem wel eens zijn gerezen, zijn aandacht te wijden en dan zich geroepen zal achten aan Hare Majesteit de Koningin een besluit voor te dragen, dat hem zal verzekeren van de dankbaarheid van alle advocaten in Nederland.

Het 2de punt van de rede van heer Drost betrof de vraag, of het mogelijk is ten behoeve van advocaten voorzieningen te treffen in zake :

Invaliditeitsverzekeringen en Ouderdomspensioenen

In 1920 hebben drie leden der advocaten-vereeniging over deze vraag rapport uitgebracht, maar hetgeen zij voorstelden kon slechts eenige vermindering brengen van de premie, die voor individueele verzekering moet worden betaald.

De voorzitter stelt nu de vraag of het op den weg der balie ligt en of het mogelijk is gezamenlijk iets te doen voor behoeftige advocaten.

«Voor het oogenblik», zoo zegt hij, «lijkt mij dit niet mogelijk, maar wel voor de toekomst, en het ligt naar mijn overtuiging op onzen weg het mogelijke te doen. Ook hiervoor vind ik steun in de handelingen der Union. In de vergadering van 1933 hebben verschillende advocaten uit een aantal landen uitvoerig uiteengezet op welke wijze in hunne landen zulke voorzieningen zijn getroffen. Ik kan die verschillende stelsels hier niet vermelden, maar wel wil ik u zeggen, dat zij alle berusten op het beginsel der «solidarité professionnelle», op de gedachte dat het lidmaatschap der corporatie, het behooren tot den stand der advocaten, alle advocaten verplicht ten behoeve van de leden, die in behoeftige omstandigheden geraken, een offer te brengen. Een offer waarvan het bedrag door bepaalde regelen in verband wordt gebracht met den omvang hunner praktijk. En voorts dat in die landen de Staat de resultaten van dit offer verhoogt door een bijdrage zijnerzijds.

Mij is die gedachte zeer sympathiek. Ik zou mij verheugen als de Nederlandsche advocaten-vereeniging binnen niet te langen termijn het vraagstuk in studie zou nemen of het gewenscht en mogelijk is ook in Nederland tot zulke voorzieningen te komen. Het zou, naar ik geloof, bij die studie kunnen blijken, dat een aanvullende steun van Staatswege aan een door de gezamenlijke advocaten bijeen te brengen voorzieningsfonds vele confrères zou verzoenen met den door hen niet meer als plicht gevoelden en daarom thans door hen met tegenzin aanvaarden last van den kosteloozen rechtsbijstand. En bij een daarop volgend beraad in de regeering zou wellicht worden erkend, dat het op den weg van den Staat ligt de diensten, door den kosteloozen rechtsbijstand in het algemeen belang bewezen, door een bijdrage in zulk een fonds althans voor een deel te honoreeren.

Vervolgens wordt overgegaan tot beraadslaging over het onderwerp van behandeling :

Verplichte verzekering van automobilisten tegen wettelijke aansprakelijkheid

Over dit ontwerp zijn praeadvies uitgebracht door mrs. N. R. H. van Essen en W. Nolst Trenité.

Beide praeadviseurs achten die verplichte verzekering wenschelijk voor ons land. De tweede praeadviseur acht haar niet dringend noodzakelijk en de invoering ervan niet urgent.

Aan het debat is deelgenomen door de volgende sprekers :

Mrs. Von Baumhauer, Van Leer, Van Emden, Schölvinc, H. W. C. J. de Jong, Kan. Willems, Enthoven, R. van Oppen, jhr. A. K. C. de Brauw, Noyon, M. A. Plantenga, Janssen van Rooy en mevr. Belinfante Jessurun, waarna de praeadviseurs mrs. N. R. H. van Essen en W. Nolst Trenité de debaters hebben beaantwoord.

Stemmingen

De stemming over de vraagpunten gaf den volgende uitslag :

I. Is een verplichte verzekering wenschelijk betreffende schade door automobielen en andere motorrijtuigen berokkend aan personen, niet inzittend in den schade toebrengenden automobiel (motorrijtuig)? — aangenomen met 42 tegen 31 stemmen.

1a. Zoo neen, is dan wenschelijk dat een preferentie wordt ingevoerd ten behoeve van het slachtoffer op de vordering, die de verzekerde heeft op zijn assuradeur? — met algemeene stemmen aangenomen.

1b. Is een directe actie van het slachtoffer tegen den assuradeur wenschelijk? — verworpen met 40 tegen 31 stemmen.

1c. Moet de verzekering dekken tegen schade, waarvoor de automobilist niet aansprakelijk is? — met algemeene stemmen verworpen.

II. Zoo ja, a. moet dit in beginsel zijn een verzekering van den automobilist tegen zijn wettelijke aansprakelijkheid, of b. een verzekering van het slachtoffer tegen schade? — a. met algemeene stemmen aangenomen en derhalve b. verworpen.

III. Moet de verplichting tot verzekering zich bepalen tot schade door dood of lichamelijk letsel, of worden uitgestrekt tot schade aan zaken? — aangenomen met 46 tegen 25 stemmen.

IV. Indien de verzekering is een verzekering van den automobilist tegen wettelijke aansprakelijkheid, mag dan de verzekeraar zich van exceptiën bedienen of beroep doen op beëindiging der verzekering? — aangenomen met 41 tegen 26 stemmen.

V. Moet in sommige gevallen aan den verzekeraar tegen den automobilist een recht op terugvordering van het aan den beschadigde betaalde worden toegekend? — met algemeene stemmen aangenomen.

Omdat het debat de volgende vraagpunten :

VI. Moet de verzekeringsplicht ook gelden voor niet-ingezetenen?

VII. Is invoering van een bijzondere procedure gewenscht?

VIII. Moet een bijzondere jurisdictie worden ingesteld? niet had aangeroerd, werden deze niet in stemming gebracht.

PAS VERSCHENEN :

R. VAN DE PUTTE: De Nieuwe Deutsche Wetgeving

In de serie van de Vlaamsche rechtskundige bibliotheek, uitgegeven door het
« Rechtskundig Weekblad ».